

Megjelenik e lap mindennap,
pénteket kivéve.

Előfizetési ár:
Helyben egész sziniidényre 4 frt. 50 kr.
Vidékre „ „ 5 „ — „
Helyben egy óra 1 „ oszt. ért.

Mindennemű hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer basábozott sorért
5 újkr., ismétléseknél 3 újkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 újkr.

ELŐFIZETÉSI VÉGLEGES FELHÍVÁS

a
„**Színházi Közlöny**“re

vagy egyedül a

„**szinlap**“ra.

Egy sziniévszak alatt a szinlap és bélyegjegy ezer forintnál jóval többbe kerülvén, a Színházi Közlöny kiadásával alóírt e költséget legalább felében meggazdálkodni vélte, a lap a szinlapot is hozván naponként. A részvét a hirlapra oly csekély, hogy újra és véglegesen fölkérem a t. cz. közönséget, sziveskedjék arra előfizetni. Nehogy azonban azokra nézve, kik csupán szinlapot a Közlöny nélkül akarnának hor-

datni. a kényszerítés legkisebb szine is háramolják, folyó hó 20-káig előfizetést nyitok csupán szinlapra az egész sziniévszakra **1 frt. 50 krral** új pénzben, s azontúl csak azok követelhetnek szinlapot, kik ez öszveget előfizették, ez csak némi pótlása levén azon tömérdek öszvegnek, mibe a szinlap és bélyege kerül.

A Színházi Közlöny az előfizetőknek ezután is, s most már vidéki levelezésekkel is érdekesítve kiszolgáltatik.

Havi Mihály,

szinigazgató s a „Kolozsvari Színházi Közlöny“
kiadó szerkesztője.

 Teljes számu példányokkal még szolgálhatunk.

Egy kis tragicomicum a vándorszínészeti életből.

(Egy színész naplójából.)

Motto: Három színész Létára tart.
Petőfi.

Történt ez a dolog 1853-ban, nyáron, miután K. színiigazgató társulatánál, Gyöngyösön, négy hétig koplaltam, csak néha kapván valamelyik családos társamtól, ki kontóra hordott húst a mészárosától egy kis levest, vagy az igazgatótól két pengő krajczárt, melynek felén zsemlet, másik felén dohányt vettem, s bodor füstököt eresztettem oly pipából, melynek csak szárát találtam valahol, a pipa másé volt s a dohány feleért vettem ki árendába. Ekkor történt, mondom, hogy speculativus jellemű igazgatónkkal mindannyian felkerekedünk (nyolczan voltunk) a Mátrán keresztül, Parádra sétálunk s az üveg-hutában dolgozó tótoknál beszállásoltunk; én, minthogy semmi butor, de még ruhadarabom se volt, mivel alkalmatlan leheték, az igazgató szobájában lévő boglya kemenceze patakján kaptam szállást a nekem szánt nyolcz napi élelemmel együtt, állván az két, Gyöngyösön vett nagy fekete kenyérből, mit magamnak kellett Parádra ezipelnem. Mert én, ki akkorban sugó és legfiatalabb tag voltam, nem vehettem részt a többi előkelő színész fényezésében, kik a nagy vendéglő éttermében naponta előre letett egy huszasért két tal ételt kaptak abból, mi a fürdővendégek asztaláról visszahozatott.

Nekem azon étterem az elérhetlen ígért-földe volt, de ha buszasom lett volna, se mehettem volna oda csak egyszer sem, mert nem volt csizmám, s az igazgatóm csak akkor engedte felhuzni az általa eladott s az anticipatiós könyvből 4 ft 30 pkrrel bejegyzett kopott feju talpatlan csizmát, midőn próbára mentem, s mihelyt ott a sugólyukban ültem, vagy foglalkozásomat végezve haza értem, le kellett vetnem. És így folyt hét napig, s én már beletörődtem, eszembe se jutott, hogy ennek másképp kellene lenni. De a nyolczadik napon, tehát akkor, midőn két kenyérem nyolczadik negyedét ettem, hozám jön a társulat két matadorja, s felszólítanak, hogy tegyek velök egy sétát Karczagig, hol L. színiigazgató társkarokkal vár reánk. „De hogy érünk odáig?” kérdém. „Nekem van 2 pfrtom” felelt V. „és nekem két sugó könyvem” mondá önbizalommal N. „sebah, megélünk.” Én nem gondolkoztam, hanem felesaptam. Ugyanazon este 8 órakor a Mátra rengetegében bolyongtunk, 11 órakor lefeküdtünk egy vízmoszásba, hol a sűrűn hulló eső ellen mindenikünk egy szál frakkal

védte magát, ez levén ingünk, és vitorlavászon inexpressible-ünkön kívül egyetlen öltözetünk, melyhez igen jól állott a kopott báránybőrsüveg.

Reggel Gyöngyösre értünk. Itt láttamoztatni kellett ülveleinket. Kiküldöttük tehát a triumvirátus legékesenszólóbb tagját, ezen 1852-ben nem csekély akadályokkal járó ügyet elvégezni; mi megtörténvén, egy a város végén levő csap-székből tanácskozást tartottunk, a felett, hogy merre irányozzuk lépteinket, mert két út vezetett Karczagra, egyik hosszabb, másik rövidebb, ez volt a rendes út, amaz nagy kerülcs, de mi ezt választottuk, mert győnitottuk, hogy elcsapott igazgatónk, mint jó pásztor, keresni fogja eltévedt báránykáját, és hogy kutatása sikeresebb legyen, bizonyosan fog oly szemeket és orrokat magával hozni, minck fényes, hegyes csákok (akkoriban nagyon retteget jelenségek) alól szoktak előkandikálni.

Elindultunk tehát a hosszabb úton, miután két társam podgyászát megosztotta velem. Attól tartottak a jó lelkek, hogy nem levén rajtam semmi teher, nagyon gyorsan fogok előre szaladni, s így hamarabb kifáradok. Én szívesen vettem gondoskodásukat s könnyű szívvvel mentem a Karczagon ígérkező arany hegyek felé. Délben egy útféle csárdában megebédeltük összes kapitálisunkat (2 pfrtot), czzel is kevesebb terhünk volt, de azért sokkal lassabban lépdeltünk, különösen az én talpatlan csizmáimat nagyon bántották a kavicsok.

— Csak valami szekér jöne már utánunk, mely a legközelebbi városig vinne, felszólal N.

— De mivel fizetnénk? — kérdém én — hisz egy fillérünk sincs.

— Oh avatlan! — mond vidoran N. Hát a két sugó könyv, viszek egyet a paphoz vagy jegyzőhez, ezek mint literatus emberek igen megtisztelve érzendik magukat s adnak egy pengőt, a szekérbér legfeljebb pár icze bor lesz, s nekünk még holnapra is lesz útravalónk.

És úgy történt a mint gondolta. Felkapaszkodtunk egy búzás-szekérre, s még naplemente előtt kivánt czelnál voltunk. Útközben szekeresünket annyira jól tartotta N. tréfás adomákkal, hogy az magához vitt bennünket éjjeli szállásra, sőt vacsorával is ellátott. Vacsora után N. eltűnt s csak másfél óra múlva jött vissza mosolygó arczczal — így kiáltva fel:

— Lám mily igaztalanok azok az ujságírók! mennyit lármáznak, hogy e város nem pártolja az irodalmat, pedig viltem a jegyzőhez sugókönyvet, s a mellett, hogy újra vacsorálnom erőltetett, még ő kért nagy alázatosan tőlem bo-

csánatot, hogy többel nem szolgálhat, mint e három huszassal, — ezzel kimeredt szemeink elé tartá tenyerét, melyben valóságos 1848-dik évi fényes veretű huszasok csillogtak. Hogy erre jól aludtunk, arra nem kell nagyon bizonyozni.

Másnap ismét az országutján voltunk Poroszló felé, hova délután 4 órakor csakugyan megérkeztünk. Beérve e kis városba, azt kérdi N. barátunk:

— Mi különbséget találtok e város és az elhagyott faluk közt?

— Hogy ez város, azok pedig faluk, felel V.

— Ó nem! — Amott így köszöntek az emberek: „Dicsértessék“ — itt pedig: „Adjon Isten jó napot,“ ebből én azt következtetem, hogy amott pápisták, itt meg kálvinisták laknak, ennélfogva itt van kálvinista templom, ennek okáért ugyanolyan pap, nemkülönbén rektor s talán még praeceptor is; ezek laka pedig vendégfogadó czéger nélkül, hol az ilyen magunkforma vándorlólégeny szives fogadtatást remélhet.

Ekkor egy hosszú, alacsony ház elé érkeztünk, nem messze a templomtól.

— Állj! — vezényel N.

Mi megálltunk.

— Ugy-e jó barátom, ez itt iskola? — kérdezi egy arramentő, hozzánk külsőleg nagyon hasonlító fiatal embertől.

— Igenis — kérem alásan — ön a válasz?

— És ön a praeceptor, nemde?

— Igenis, kérem alásan.

— Ez a rectoria academica promotio, ugy-e?

— Igen is, kérem alásan, mond az egyhangu s kilétünket tudnivágyó praeceptor, rég beretváltan beretvált arcainkat fürkészve.

— Így tehát a rector fiatal ember. Hon van?

— Nincs kérem alásan, de tudom hova szokott járni az iskola órák után magát distrahálni, s azonnal érette megyek.

— Menjen, menjen barátom, jelentse, hogy vendégei érkeztek.

— A praeceptor állt, mi pedig N. indítványára beleptünk addig is az udvarra, a konyha-ajtót nyitva találva, benyomultunk oda, ott egy nagy dézsát pillantván meg, az udvaron levő kútból vizet meritettünk, s az utazás alatt csizmáinkból kidagadt lábainkat füröszöltük, szóval honn találtuk magunkat.

Kevés idő múlva jött a rektor, kinek elmondván, kik, mik vagyunk, igen boldognak érezte magát, hogy ily hízalommal léptünk lakába. Azonnal rendelések tételtek illő megvendégeltetésünkre, a leánytanító neje vette át a háziasszony tisztét, és mi jó s rossz időkről be-

szélgetve, csakhamar elértük azon hangulatot, midőn az ember a maga szavát se szokta érteni, összeölelelkeztünk, per tu lettünk mindannyian, N. barátunk kihúzta zsebéből a második sugókönyvet s örök emléküi a rektornak adta, az sirt a barátság eme kézzelfogható zálogának átvételkor, s hogy ez éj annál emlékezetesebb legyen, elhatároottuk, hogy reggelig fenn leendünk, s úgy indulunk tovább.

Fenn voltunk reggelig. Ekkor felszedelőzködtünk, kikerestem vagy nyolcz pár sorbaállított csizma közül a magamét, nyakamba akasztottam a podgyászt s megindultunk a Tisza partira, hol nyírseprőt szállító dereglyére ültünk, mely a nagy kiötés miatt egészen Tisza-Füred alá vitt. A hajón végig nyujtóztunk s jól aludtunk. Tisza-Füreden a kiszállásnál csodálkozva kérde tőlem V.

— Hol fejeltested meg a csizmádat?

— Én lenézek, oldalt, hátul, fejt, talpát megvizsgálom s nevezett öltözék darabnak, s akkor vettem észre, hogy nem a magamét, hanem a mellette állót húztam fel Poroszlón.

Tisza-Füreden szinte a rektorhoz szállottunk be. Ott újra kezdődött a tegnapi lakadalom, újra per tu lettünk mindenkivel, még a szomszédokkal is. Derék, mivel gazdánknak jól esett ily garabonczás diákokkal mulatozni, mert ország-világ tudja, hogy a viágon a legjobb mulató a színésznép. Az ő szivességéből székerekre ültünk. Elbucszásunk perczében N. társunk nagy prozopopejával megint egy zsebkönyvet ránt ki oldalzsebéből s derék gazdánknak nyújtja emléküi. Én álmélkodva bámulék, hogy hol vett ez megint egy sugókönyvet, holott a volt kétőt Poroszlón kiosztá, s midőn erről faggalnám, így felelt: „No bizony, majd Poroszlón hagyom, hiszen olyan részeg volt mint én, rég elfelejtette ő ezt a könyvet, és azért visszaoptam az asztalról.“ Nagy vígan hajtottunk be Karczagon Thália udvarára, ott lévén felállítva az oltár, mely körül áldozni mi hivatalva voltunk.

A csizmára visszatérve, az illető tulajdonos N. és V.-vel már találkozott és követelé csizmáját; ezek természetesen és méltán rám utaltak, de én bárha Tolnát, Baranyát bejártam, poroszlói szives gazdánkkal még nem találkozhatám. Hiszem, hogy még arra is elvetődöm s innepélyesen fogadom, hogy kárpótolni fogom. *)

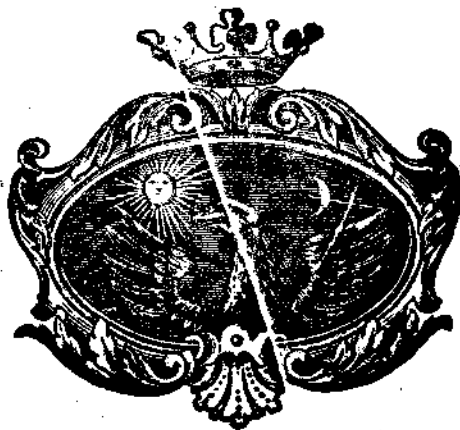
*) E cikk írója jelenleg a vidék egyik leg'előbb és legjobb szerelmes színésze. V. choleraiban halt meg, éppen Gyöngyösön, honnan kiindultak; N. pedig felakasztotta magát.

Scak.

I-ső bérlet

9-dik szám.

NEUZETI

SZINHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, kedden, november 15-kén, 1859.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által adatik:

CZÁRNÓ.

Francia dráma 5 felvonásban, írta Scribe, fordította Huszár Imre.

S z e m é l y z e t :

I. Péter, csár	Gyulai.	Willerbeck, admirál	Albisi.
Czárno	Polákovicsné.	Sapieha, gróf (lengyel)	Paulai.
Mencsikoff, minisztereinök	Simonyi.	Jakinszki, testőrszázados	Bokor.
Olga, leánya	Folinuszné.		Tisztek.

Az 1-ső felvonás történik Peterhofban a csár birtokában, Szentpétervárhoz közel. A három utolsó Szentpéterváron. Idő 1725-dik évi január hó.

Helyek ára : Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszti jegy 21 kr. Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9-kor.